

КВАНТОВА ПСИХОФИЗИОЛОГИЯ ПРИ ЕМПАТИЯТА И СИМПАТИЯТА

Любомир Т. Пировски

QUANTUM PSYCHOPHYSIOLOGY OF EMPATHY AND SYMPATHY

Lubomir T. Pirovski

Medical college, Trakia University, Stara Zagora, Bulgaria

Абстракт

In recent years, in the field of quantum physics, the 2022 Nobel Prize has been awarded for experiments on the entanglement of quantum particles. These facts objectively require new scientific interdisciplinary knowledge and applications in the field of human behavior, psychology and psychophysiology. There is a great need to solve two extremely important problems affecting large sections of the population and different age groups - depression and aggression. The aim of this report is to justify the creation of a new holistic field of knowledge and practice – quantum psychophysiology. The method is an interdisciplinary bio-psycho-systemic approach to the analysis of processes in the brain, by purposefully combining the theories of quantum mechanics, synergetics and torsion fields. The results show that psychophysiological processes in neurons are interconnected both at the molecular biochemical level and at the subatomic level in electromagnetic processes and the torsion fields associated with them, as well as with quantum phenomena such as superposition, quantum entanglement, tunneling, quantum coherence and decoherence, etc. The conclusion is that their understanding and application in empathy and sympathy, as complex adaptive psycho-physiological processes and states optimizing social relations in human society, are an effective method for its growth and development, realizing the generally valid natural laws of quantum entanglement and the superposition of the states.

Key words: *sympathy, empathy, quantum theory, torsion fields, depression, aggression, psychology, psychophysiology*

Увод

Човешките между личностни и социални взаимоотношения и поведение са в основата на оцеляването и развитието както на отделния субект, така и за група, тълпа, общество през всяка социално-икономическа формация. Това обективно налага разглеждането на Емпатията и Симпатията и от нов системен енерго-информационен аспект, недостатъчно изяснен до сега, очертавайки една нова област на познание и практика – Квантова Психофизиология. Това би позволило тяхното обосновано целево използване и управляване във широк спектър от човешки взаимоотношения както в човека субект-емпат(симпат), така и в човека(или обществото, тълпата) като обект на емпатията (симпатията), в това число и за изграждане на ценностна система в децата, намаляване на агресивността, постигане на успех в реализиране на програмирани резултати от човешката дейност и т.н. Класическото психологично определение на Емпатията(Съпричастност, Съпреживяване) е способността да се разбере или почувства (от субекта– емпат) това, което друг човек (обекта на емпатията) преживява в рамките на своята референтна рамка, тоест способността човек да се постави в позицията на друг, която се базира на широк спектър от социални, когнитивни и емоционални процеси свързани основно с разбирането на другите и в частност емоциите на другите. В сферата на алтруистичните мотивации, Емпатията(емоции като при другия) се свежда до съпреживяване, докато Симпатията(емоции на загриженост за другия) предполага активен стремеж да се отстрани негативното състояние на другия, а не просто да запазиш себе си от психотравмиращи впечатления и състояния. Според нас, Емпатията и Симпатията са психофизиологични, социално-адапционни, енергийно-информационни и когнитивни, временни процеси и състояния в организма на субекта-емпат(симпат) и в обекта на емпатията(симпатията) - човек и/или социум, които се осъществяват съгласно принципа на суперпозиция от квантовата теория и са еволюционно наложени инструменти за оцеляване и развитие на всяко едно конкретно общество. Това определение е обосновано и защитено в нашата нова книга – „Любомир Т. Пировски, Ангелина Любомирова Пировска, Емпатия и Симпатия : системен енерго-информационен и фармакологичен аспект и като

средства против депресия и агресивност, 200 стр., И-во БОН Благоевград, 2023 г., ISBN: 978-954-395-306-6

Целта на този доклад е чрез анализ в процесите в мозъка освен на молекулно биохимично ниво и на субатомно ниво при електромагнитните процеси протичащи в невроните като основа на психосоматичната реалност, научно да се обоснове създаването на нова холистична област на познание и практика – *квантовата психофизиология*.

Методът, който използвахме за постигането на тази цел е интердисциплинарният биопсихо-системен подход, като конструирахме система със системообразуващ фактор – личностен смисъл, подтик и обучение на субекта за Емпатия и Симпатия, за да реализира той своето отношение към обкръжаващия свят, към себе си и социалната общност в която живее, за да може заедно с общността, оптимално да се реализира по диалектичната спира на развитие на обществото от състояние А в състояние В „отв. сист. I – човек-субект емпат (симпат) (мозък, съзнание, емоции, поведение, личност) <===емпатия, симпатия===> отв. сист. II – човек-обект (мозък, съзнание, емоции, поведение, личност) <===емпатия, симпатия===> отв. сист. III човешки социум (група, тълпа, общество, поведение) в състояние А <===емпатия, симпатия===> затворена сист. в състояние на супер позиция (хора- група, тълпа, общество, поведение) <===> отворени системи (човек, група, тълпа, общество, поведение) в състояние В“. При изучаване системните структури и връзките между тях в тази система, използвахме Потребностно-информационната теория за висшата нервна дейност (П. В. Симонов), Теорията на Анохин за функционалните системи в организмите и съзнанието, теориите на Биокрибернетиката, Квантовата механика, Синергетиката с теориите за биологическия морфогенез и самоорганизация на системите и автоволни в активни среди и теорията на Торсионните полета в теорията на физическия вакуум на Геннадий Шипов и на А. Е. Акимов, комбинирано приложени към Човешкия Мозък и Съзнание, като основни енергийно-информационни и психофизиологични инструменти в реализацията на процесите на Емпатия и Симпатия.

Резултати и обсъждане: Понятието „Система“ от гледна точка на Кибернетиката и Биокрибернетиката, се определя като съвкупност от взаимодействащи си елементарни структури и/или процеси, обединени в едно цяло от изпълняването на някакви общи функции, различни от функциите на отделните компоненти. Това определение на системите в състояние на ненарушима цялост, единство, позволява осъществяване на състоянието им в Квантово заплитане и съобразно принципа на суперпозиция на състоянията. В процеса на изучаване на състоянието на даден обект, се описват едно или друго негово състояние, които се охарактеризират чрез избрани от нас характеристики, чийто количествени величини се определят от състоянието на обекта. Квантовата теория значително разширява пространството на възможните състояния в които може да се намира дадена система – например *нелокалните заплетени състояния (entangled states)*, които са неизбежна характеристика на реалността.

(1) Квантовото заплитане е състояние на ненарушима цялост, единство, тоест това е състоянието на съставена от части система, която не може да се раздели на отделни, напълно самостоятелни и независими части, това е несепарабельно (неразделимо) състояние. Това означава, че свойствата на частите от системата са свързани, включително при макроскопичните квантови явления при стайни температури и при най-малко три и повече системи (или части от тях) в многостранно заплетено състояние (2, 3). Друго основно понятие в квантовата механика е един от най-фундаменталните й принципи – Принципа на суперпозиция на състоянията – „ако една система може да се намира в различни състояния, то тя е способна да се намира в състояние, които се получават в резултат от едновременно напластяване едно върху друго на две или повече от нейните състояния“. Тоест ако системата може да се намира в различни, в това число взаимоизключващи се състояния, то тя може едновременно да се намира от веднъж в две или повече, в това число взаимоизключващи се

състояния. Това е така, защото системата има различни състояния в качеството на потенциално възможни локални свои проявления – такива които ние като наблюдатели можем явно да наблюдаваме и фиксираме. При това се разрушава суперпозиционното състояние на системата и се „проявява“ едно от потенциалните състояния на системата в неговото локално, привично за нас материално проявление. Този процес се нарича декохеренция. Кохерентните суперпозиционни състояния на системата са много чувствителни към външни въздействия. Те са възможни за затворени (изолирани) системи или псевдо затворени системи за време, което е по-кратко от периода на декохеренция. Кохерентността по отделните степени на свобода на системата може да се запази за време по-малко от времето за декохеренция на обкръжаващата среда. Тази кохерентност по отделните степени на свобода на системата, може да се възстановява, да се поддържа, да се управлява. При това кохерентността не нарушава унитарните преобразувания на системата. При управляването на кохерентните състояния (например в квантов компютър), наличието на нелокални корелации (в кубити) между подсистемите гарантира тяхното съгласувано поведение, тоест всички подсистеми действат като единно цяло, мигновено реагирайки на всякакво изменение на състоянието на дори на една от тях. Това може да бъде интересна аналогия за управление на социума, общество, тълпа. Следващите понятия, които кратко трябва да засегнем, са за Енергия и Информация. Те са функции на състоянието на системата. От гледна точка на Квантовата теория, енергията (набор и сума на енергийни полета) е основна величина определяща състоянието на всяка система, а изхождайки от енергийната характеристика на обекта може да се определят средните значения и на другите физични величини характеризиращи обекта. Квантовата теория може да описва както преходите на обекта от по-малко плътно енергийно състояние в по-плътно, а също и обратния процес, като при това енергията се квантува в съответствие с различните състояния на системата. Всяко изменение на състоянието на системата, например всяка наша мисъл, емоция, желание и т.н. особено при емоционално енергийно наситените процеси на Емпатия и Симпатия, от гледна точка на Квантовата теория е свързано с изменения на нейната енергията и тъй като енергията е функция от състоянието на системата, то като се изменя нейното състояние се изменя и енергията ѝ. Днес се изучават физическите процеси, в резултата на които енергийните структури възникват от нелокалното състояние и се уплътняват (декохеренция), а също и обратните процеси – намаляване плътността на енергийните структури и тяхното преминаване в по-малко плътно енергийно състояние (нарастване на квантовото заплитане) до пълно „разтваряне“ и загуба на своята вътрешна структура – чисто нелокално състояние. При това сумарната енергия на обединената система остава постоянна, а се променят енергиите на подсистемите, тоест енергията се преразпределя. При обединяването на две системи (еднакви по размерност) с минимална и максимална енергия, обединената система се стреми към максимално заплетено състояние. Към това, тъй като условието за равновесие е валидно при всички случаи, се добавя и принципа на суперпозиция на състоянията. Такава обща схема свързваща състоянията на системите с енергията е приложима и при количественото описание на дейността на съзнанието. Наличието на съзнание е свързано със смяната на вътрешното състояние на системата, която го притежава. При това съзнанието се разбира като елемент от „енергийната действителност“, тъй като изменението чрез съзнанието на състоянието, се съпровожда с изменение на енергията на системата. При това тези „психически отделяния“ на енергия, които съпровождат дейността на съзнанието, са обективно съществуващи енергийни потоци в обкръжаващата ни реалност, включени в реалните физически процеси на взаимодействия и енергиен обмен, които влияят на състоянието на взаимодействащите субекти. *От гледната точка на Квантовата теория (наука за състоянията и тяхното количествено описание) психичните и психофизиологичните състояния на системата „човешка личност“ се охарактеризират и при състоянието „медитация“ (вътрешна тишина) като нелокално суперпозиционно състояние на съзнанието. „Нелокалните заплетени състояния“ се охарактеризират като*

динамично взаимодействие на субектите, (в т.ч. според нас и при Емпатията и Симпатията), при което всеки от тези субекти могат да се намират в две или повече състояния, а външните за тях условия се стремят да ги принудят да изберат само едно от тези състояния. Човешката личност при тези условия е ограничена в числото на допустимите за нея състояния и има само потенциал (възможност) за разширяване на своето пространство, обхващащо различни състояния за развитието си. (4). Понятието, което трябва да разгледаме е и Информацията. Според нас информацията е фиксиран резултат от избор (при човека – съзнателен) предоставящ конкретно знание, което може да се използва за промяна в системата. Квантовата теория на информацията дава връзка между степента на квантовата заплетеност и информацията. Това позволява да се разглежда процесът на декохеренция, като процес на преход от Думата към нейната осезаема материална Форма. Освен това, връзката между енергията и квантовата информация позволява да се направи извода, че на фундаментално ниво няма нищо освен квантова информация, която в процеса на декохеренция се проявява в по-малки по размерност пространства под формата на локални обекти и енергии (величина, която характеризира отклонението на системата от равновесното ѝ състояние) (4). Става ясно подобие между нашето определение за информация и това от Квантовата теория. Понятието Информация се свързва и обяснява и чрез Теорията за Торсионните полета, както и чрез особен клас вълнови явления в материалните среди – Автовълни в активна среда подробно изучени в „Синергетиката” – съвременната теория за самоорганизация на системите (5). Самоорганизацията е едно от основните свойства на движещата се материя. Това понятие обхваща всички процеси на самоструктуриране, саморегулиране и самовъзпроизвеждане на системи от различна природа. За самоорганизацията на дадена система е характерно: сложно, нелинейно движение; откритост на системата, т.е. обмяна на енергия, вещество и информация с околната среда; кооперативност (самосъгласуваност) на извършващите се в системата процеси; термодинамична неравновесност, т.е. притока на външна енергия не само спира растежа на ентропията, но и намалява ентропията. Началото във всеки случай на самоорганизация е някаква флуктуация, мутация, след което се включва процесът на отбор. Структурата е обект, имащ устойчивост и способност в определени граници да се съпротивлява на външни или вътрешни изменения, без да се променя цялостно (напр. при хомеостазата). Хаосът не е отсъствие на структура, а също е структура, но от друг тип. Структурите са два типа: пространствени и пространствено-времеви. Структури, създадени при голяма термодинамична неравновесност се наричат дисипативни. В тях под действието на термодинамични сили и локални концентрационни или други нееднородности, т.е. източници на енергия в активна среда с реагенти, спонтанно и самопроизволно възникват и се самоподдържат сложни пространствено-времеви структури, т.н. вълнообразни пространствено-времеви дисипативни структури или автовълнови процеси и структури на Жаботински-Белоусов (6). Автовълни се наблюдават при процесите на горене, плазма и други химически реакции, при измененията в числеността на популациите в екологията, при предаването на нервните импулси, в мускулите, в ретината на окото. Днес са изучени четири типа автовълнови структури: неподвижни и устойчиви – от струпвания на промеждутъчни вещества в реакционна среда; движещи се вълнови структури; спирално-въртящи се вълни; хаос – възникващ в автовълнов процес при взаимодействие между обикновени вълни и автовълни, което води до режим приличащ на турбулентност. Тъй като всяка структура носи и запазва определена информация, то и автовълновите структури могат да бъдат акумулатори и преносители на информация. Та нали всяка вълна е сигнал, и концентрационната вълна в химична и всяка друга среда не е изключение. Например, ако понятието „автовълнови среди” се пренесе върху съвкупност от свързани помежду си отделни елементи – електронни кооперативи във функционалните системи на Анохин, биоенергетиката на клетъчните мембрани по Скулачев В. П., или в активна реакционна среда под формата на затворената

система в състояние на суперпозиция (група, тълпа, общество, поведение), става ясна общата съвременна научна основа на методите за практическа холистична пофилактика и лечение (хармонизиране в процеса на адаптацията) на човека, в това число и при процесите на Емпатия и Симпатия. Активната реакционна среда се характеризира като система с две енергийни нива – високо и ниско, което е предпоставка и за нейната активност и неустойчивост, например в структурата на физичния вакуум. При разпространение в нея на автовълнов процес, на предния фронт на вълните, елементите от средата преминават от високо енергийното ниво на ниско енергийно ниво. Отделящата се при това енергия се изразходва за пускане на аналогични преходи на участъците от средата, разположени непосредствено пред фронта на автовълната. Такива активни среди са невроните, главният и гръбначният мозък, гладките мускули, сърцето, диференциращи се клетки и др. В нееднородни активни среди вълните при разпространението си могат да се нахъсват, при което да се получават въртящи се вихри (ревебератори), концентрични вълни, спирални вълни (около препятствие), характеризиращи се с техният топологичен заряд – по часовниковата стрелка (десни) или против часовниковата стрелка (леви). Тъй като всяка структура носи и запазва определена информация, то и тези вълни са акумулатори и преносители на информация. Електроните във веществото, въртящи се около атомните ядра и едновременно около оста си, могат да преминават от орбита на орбита, като при това се излъчват електромагнитни вълни и торсионни вълни (породени от собственото въртене на електрона). Те представляват „памет“ за миналото въртене на частицата. При това импулсът на собственото въртене – спинът, може да се „откъсне“ от частицата. Този свободен спин, това откъснато от веществото въртене, е информацията, която носят вълните на свободните спинове в пространството под формата на торсионно поле. Всичко, което се върти, както и пространството което е усукано, създават торсионно поле. Торсионното поле се получава от въртенето на всички елементарни частички, в това число електрони и атоми, но не и на молекули. Торсионните вълни са неизбежен компонент на електромагнитното поле. Торсионните полета се пораждат и когато се изкривява структурата на физическия вакуум или за сметка на особена геометрия на пространството (ефект на формата). Съществуват статични и вълнови торсионни полета. В резултат от въздействието на торсионно поле върху друг обект, той ще измени само спиновото си състояние. В резултат на това информационно въздействие, се изменя спиновото структурно състояние на обекта, което не изисква енергия, но в резултат на което може да се отдели или погълне енергия поради преустройство на структурата – по-устойчивата изисква повече енергия, а по-неустойчивата – по-малко. Така информационното въздействие, което само по себе си не носи енергия, въздействайки на системата върху нейната точка на бифуркация, тоест на точката на неустойчиво равновесие, може много силно да измени енергийното състояние на системата, не носейки при това никаква енергия. Торсионните полета притежават памет. Силите, които усукват торсионните полета на дясно и способстват за съхранение на информацията, са позитивни, а силите, които разсукват торсионните полета и въртят на ляво, са негативни, вредни, защото изтриват или изкривяват информацията. Става ясно, че *при движението на невронният акционен потенциал по спирална траектория, възникващите от това ефект на формата и инерциални сили, пораждат „торсионно поле“ (от torsion = усукване), което не е свързано с пренос на енергия, а само на информация.* Докато пренасянето информацията като електрохимична вълна е с определена скорост и в определен субстрат (включително анатомичен) и обем, то споделянето на информация чрез торсионните полета е мигновено, независимо от разстояния и вид на субстрата поради квантовата им свързаност и нелокалност (от квантово вплитане на пораждащите ги частички) при взаимодействието им. Връзката между ъгловата скорост на въртене с усукването, е равна на произведението от линейната скорост и полето на усукване, предизвикващо поле на инерционните сили, които се проявяват единствено в ускоряващи се отправни системи. Когато ъгловата скорост на въртене е постоянна, то усукването е равно на отношението между единица и разстоянието от някоя

точка на диска или спиралата до оста на въртене. Когато в инерциална отправна система инерциалните сили станат нула, то се оказва, че пораждащите ги полета на инерцията в инерциалните отправни системи са различни от нула. Усукването е нулево, когато ъгловата скорост на въртене, която е относителна величина, е равна на нула. Инерциалното поле може да бъде нулирано с помощта на преобразуване на ъгловите координати (6 броя), при които ъгловата честота на въртене е нула. Днес чрез изследванията на Торсионните полета и Теорията на физичния вакуум се доказва, „че в света не става нищо друго, освен изменение на кривината и усукването на пространството”. Присъствието на първични торсионни полета в пространството води до неустойчивост в структурата на физичния вакуум, която предизвиква раждане на елементарни частици от него – най-простите представители на материалния свят. При това, раждането на обекти от вакуума, е съществено нелокален процес, тъй като в него участват безкрайно отдалечени точки от пространството. (7, 8, 9, 10, 11). Човекът от гледна точка на синергетиката и квантовата психофизиология е избирателно отворена, саморегулираща се, многокомпонентна, комплексно организирана, вероятностна, пространствено-времева ритмична система. (12). В нея се осъществява интензивен поток вещества със стуктурен (асиметричен) строеж и свързаните с него реактивоспособност, енергия и информация (в т.ч. и торсионна). За живите системи е характерна способността им да подбират и създават ценна за тях информация. Колкото по-ценна информация се създава в системата, колкото по-високи са критериите за нейния подбор, толкова по-високо е тази система по стълбата на биологичната и психичната еволюция. Еволюцията е растеж на ценността на информацията, създавана от и в системата. Вида (основно биохимичен - като структурирана молекулна маса, електрически – като акционен електро-потенциал – АП и придружаващо го торсионно поле) и количеството на енергията и информацията (като Динамичен енерго-информационен поток с много разклонения) ритмично циркулират в организма. Този Динамичен енерго-информационен поток ритмично циркулира в организма не под формата на кръг, а на отворена спирала. Тя е изградена по принципа на хармоничните пропорции – оптимален начин и инструмент за системна взаимосвързаност в природата при системообразуващ фактор – необходимост от жизненост и красота, растеж и развитие на системите. Имено спиралната форма осигурява едновременно във вертикална и хоризонтална посока оптимален растеж и развитие на всяка една система. За това движението на Потока от Енергия и Информация е ритмично движение по спирална траектория през материалните дисипативни спиново организирани протонно-електронни структури в активна реакционна среда. Първата компонента на този Поток е иницирираното от био-психо-социалната актуална необходимост на организма, енергоконсумиращо движение йони на Na^+ навън от клетката, а K^+ – навътре в клетката (например при неврона), при което вътрешната ѝ страна става положително заредена, а външната ѝ – отрицателно заредена, като разликата достига до -0,1 волта, а върху част от биомембраната ритмично се създава деполяризационен участък – движеща се постъпателно и скокообразно електрохимична автоволна – акционен информационен потенциал (втората му компонента придружена и с торсионно поле носещо информация), предизвикващ отделянето на съответни биохимични медиатори в синапсите (третата му компонента). Връзката между края на аксона (дългият израстък от неврона) и таргетната клетка е Синапсът. Всеки неврон се свързва с до 15 000 други неврона. При 80 – 100 милиарда нервни клетки, се получава една динамична триизмерна мрежа от 10^{14} до 10^{15} синапса образувачи „Слоест архитектурен мозъчен комплекс“. Синапсите превеждат електрически сигнал от един неврон в трансмитерен химичен сигнал, за да модифицират друг приемащ неврон. Съгласно Рецепторната теория, трансмитерите осъществяват действието си върху определени места за свързване – рецептори протеини, фиксирани в клетъчната мембрана, които от едната си страна са вградени в екстрацелуларното пространство (т.е. в синаптичното пространство), а от другата са свързани с вътрешността на клетката. От кибернетична гледна точка, рецепторите представляват саморегулиращи се отворени

биосистеми, които разпознават, преобразуват, усилват и предават на съответните компетентни клетки информацията получена от молекули (лиганди) от вътрешната или външната среда на организма. Днес вместо за клетъчни или нервни пътища в мозъка, се говори за специфична невронална система с медиатори глутамат, аспартат, гама аминокиселина (ГАМК) или глицин и за неспецифична невронална система към която се отнасят норадренергичната, допаминергичната, серотонинергичната и пептидергичната системи. Според нас психофизиологичният енерго-информационен механизъм е особено действен в профилактиката и лечението на Депресия и Агресия в отделните хора и/или в обществото (тълпата). Така при Емпатията чрез изпреварващо психично моделиране на емоциите и действията на обекта на емпатия, в мозъка на субекта-емпат (симпат) на база свойствата на огледалните неврони в мозъка му и в „Динамичния енерго-информационен поток“ в неговия мозък, чрез пределна концентрация и пренапрежение на съзнанието на субекта-емпат „тук и сега“, той напълно се включва в модела на действията си и ги осъзнава, при което рязко се увеличава количество на катехоламините, кортизол и ацетилхолин, обуславящи неговата свръхпродуктивност в системата „възприятие<====>действие“. При това се създава стеснено изменено състояние на съзнанието (ИСС), което се пре моделира (актуализира) от информацията получена преди това чрез емпатията (разширеното ИСС в предходното състояние) - „отпуснат покой при разширено съзнание“, когато е имало увеличено количество на ендорфини, енкефалини, серотонин и ГАМК. При това по-важно е не толкова количеството на невромедиаторите, колкото тяхното взаимно балансирано отделяне и взаимодействие във времето, което автоматично се извършва от организма на емпата в резултат на ситуацията, в която той съзнателно (или подсъзнателно) се е поставил, както и неговата мотивация. Тоест след състояние на непроменено (нормално) съзнание на емпата, налице е циклично повтарящ се динамичен спираловиден поток от последователно изменени състояния на съзнанието на субекта-емпат (симпат) „тук и сега“: „...разширено-стеснено-разширено...“ или „дясно-ляво-дясно...“ мозъчно полукълбо работещи в синхрон като периодичен квантов перцептивен модул. Информацията в този модул се придвижва освен по хоризонтала между полукълбата, но и по спирала по „Динамичния енерго-информационен поток“ в целия материален обем в мозъка му по разширяващата се невронно-синаптична спирална мрежа – не само последователно по хода ѝ, но и в невронните структури на витлата ѝ разположени едно над друго – невронни многопластови модули, които „пронизват“ нея и Слоестите архитектурни мозъчни комплекси. Във всеки невронен модул се формират модели на средата, тъй като процесите на обработка на информацията в тях вървят в паралел, едновременно. Реализираният успех под формата на решение (поведенчески акт) от това движение на информацията по „Динамичния енерго-информационен поток“, се „награждава и затвърдява“ от невротрансмитерите от петте мозъчни системи за удоволствие и от ендоканабиноидите, които подобряват свързаността между невронните мрежи и подтискат усещането за страх. Едновременната обработка на големия обем протичащата информация (най-вече интуитивна, подсъзнателна и невербална) субективно удължава времето на настоящия момент – характерно свойство на ИСС, което дава възможност и позволява прогнозиране на предстоящата ситуация (тъй наречената изпреварваща „ситуационна осъзнатост“ (изключваща страха и паниката) и предвиждане на бъдещите действия на обекта на симпатията, за да се намерят и реализират (включително и с помощта на прилагане на фармакологични и психотерапевтични средства за обекта на симпатията), по-добри адаптационни ответни решения подпомагащи състоянието на обекта на симпатия (13).

Извод

Анализът на процесите в мозъка освен на молекулно биохимично ниво, а и на субатомно ниво при електромагнитните процеси и свързаните с тях торсионни полета протичащи в невроните, и обвързаността им с квантовите феномени като суперпозиция, квантово заплитане,

тунелен преход, квантова кохеренция и декохеренция и др., позволява *научно да се обоснове създаването на нова холистична област на познание и практика – квантовата психофизиология*. Нейното познаване и практическо реализиране при Емпатия и Симпатия като процеси оптимизиращи социалните отношения в човешкото общество (тълпа), заедно с възпитанието на хората (особено при децата) в хуманна ценностна система, могат да бъдат действен метод за растеж и развитие към по-доброто както на всеки човек, така и на обществената система изградена от такива хора. *Такава обществена система е в състояние на ненарушима цялост, единство, осъществявайки общовалидните природни закони на Квантовото заплитане и на Суперпозицията на състоянията.*

Литература

1. Джонатан Г. Риченс, Джон Х. Селби, Сабри В. Ал-Сафи, Заплитането е необходимо за възникваща класичност във всички физически теории, 2017, DOI: 10.1103/PhysRevLett.119.080503)
2. Tomotaka Kuwahara et al. Експоненциално групиране на двустранно квантово заплитане при произволни температури, Physical Review X (2022). DOI: 10.1103/PhysRevX.12-021022
3. Sepehr Nezami et al. Многостранно заплитане в тензорни мрежи на стабилизатор, Physical Review Letters. DOI: 10.1103/PhysRevLett. 125. 241602
4. С. И. Доронин, Квантова магия, Санкт-Петербург, „Весь“ 2007 г., ISBN 878-9573-0844-7
5. Климонтович Н. Ю. Без формул о синергетике, Минск, Вышэйшая школа, 1986
6. Белоусов Л. В., Биологический морфогенез, Изд-во Моск. Ун-та, 1987
7. Шипов Геннадий, Торсионните полета в теорията на физичния вакуум, „Данграфик“ Варна, 2005
8. Кибернетика живого. Биология и информация, Академия наук СССР, И-во „Наука“, Москва, 1984
9. Акимов А. Е., Торсионные поля, РАЕН, 2015, <http://wavegenetics.org/portfolio-view/akimov-torsionnyie-polya/>
10. Paul-Antoine Moreau et al., Imaging Lell-type nonlocal behavior, Science Advances (2019). DOI: 10.1126/sciadv.aaw 2563
11. Димитров Божидар, Психофизиология, БАН, И-т за изследване на населението и човека, Акад. И-во “Проф. Марин Дринов“, София, 2014
12. Пировски Л. Т. „Щастието психофизиология и фармакология“, 192 стр., И-во БОН Благоевград, 2020г., ISBN 978-954-395-230-4
13. Пировски Л. Т., Изменени състояния на съзнанието- биоинформационна технология за успех, 2021 г., Изд. Бон, Благоевград, ISBN 978-954-395-263-2